

LUŠEČNINY

Občasník PG, cena 15 Kč

34

POEZIE
PRÁHA
EDENY
SEAN WARD

Milí spolustudenti, oblek/šaty, které máte na sobě (nebo třeba už také ne), naznačují, že je za námi skoro všechno podstatné i nepodstatné z tohoto roku. Právě teď je nejlepší a nejpříjemnější doba, škola za hlavou, prázdniny před sebou. K dobré náladě alespoň doufám přispěje i letošní poslední číslo Luštěnin, které právě třímáte v ruce. Když očima zhlédnete obsah, uvidíte, co jsme vám tentokrát naservírovali. V nabídce najdete opět to, co by mohlo studenta bavit - můžete cestovat (alespoň zatím) očima ve Španělsku, podíváte se pod pokličku kurzů, na kterých jste nebyli, a určitě se budete bavit na posledních několika stranách vtípnostmi posbíranými v hodinách i v trimtestech.

Tak velí tradice, kterou jsem se tu snažil zachovat. Jestli tomu tak bude

nadále, se musíme nechat překvapit. Co se to děje? Někdo z posledních několika řádků odušil, že se chystá změna. A je to tak. Odcházím do šéfredaktorské penze a místo po mně převezme mladá a literárně velmi nadějná krev Ondřeje Jermana. Bude mít dost času a sil zahýbat s tím, co tu je, aby se něco dělo. A já jediné doufám, že mu vyjdete vstříc, když to po vás bude chtít.

Nemám rád melancholické konce, veselý má rád každý (stejně jako má každý rád esíčka:)). Bylo to fajn, teď mě omluvte, předávám slovo nastávajícímu veliteli první luštěňácké divize, od příště vám taky pohovoří do duše a těším se na shledanou na stránkách tohoto plátku, jehož určitý prostor budu jako redaktor nadále okupovat.

Vojta Pavlík

Obsah

Úvodník	2	Šifra mistra Leonarda	11
Coolna to jistí	3	Posmrtný strážce	12-13
Náchod	4	Poezie	14-15
Praha	5	První setkání	16
Tatrami...	6	Buchar slaví!	17
Slavonice 2005	7	Rozhovor	18
Cesta do ESP	8-9	Humor	19
Star Wars 999	10-11	Red Meat	20

Za sedmero horami a sedmero řekami stojí malá nenápadná chajda, která i přes svůj vzhled ošuntělého stavení v sobě skrývá mnohá tajemství a poklady.

Ano i takto se můžete poprvé seznámit s restauračním zařízením Kůlna, o kterém se nejen v našem ústavu traduje mnoho mýtů a bájí. Ti, co znají tuto hospodu, vědí, co na ně uvnitř čeká, a těm, co to nevědí, se to pokusím přiblížit (ti, co to nemají vědět, ať tento článek ani nečtou).

Kůlna je malá zastrčená hospoda, která leží v centru Liberce kousek od restaurace Ambiente a i přes svůj ubohý a nehonosný vzhled vám poskytne to nejlepší, co v sobě skrývá. Podle některých lidí, s kterými jsem o tomto místě mluvil, zde čepují vůbec nejlepší pivo v Liberci a vybrat si zde můžete z absolutní špičky českých piv: budějovického Budvaru a plzeňského Pilsneru. Pro toho, komu tento zlatý mok božské chuti nezachutná, zde rozlévají víno a samozřejmě v základní nabídce nemůžou chybět ani nealkoholické nápoje od firmy Coca cola. Pro ty

otřelejší z návštěvníků zde mají bohatý sortiment silně či slabě alkoholických nápojů. Lidem, kteří si k posezení rádi dají nějakou tu laskominu, vychází nabídka Kůlny samozřejmě vstříc. Najdete zde totiž jak studenou, tak i teplou kuchyni, a to počínaje chipsy přes arašidy k utopencům a dále přes tzv. drůbeží cigáro až ke kotletám a steakům všeho druhu (musí se objednat předem).

První, co pocítíte po vstupu, je (v těchto letních dnech) především vůně grilovaného masa, o které se zde stará pan Budina (ještě o něm bude řeč), a také pohled na zajímavou výzdobu ala co se kde našlo, to se sem dalo.

Na různé otázky ohledně hospodského života jsem se ptal vedoucího Kůlny pana Aleše Budiny.

Kdy byla Kůlna otevřena?

Hochu, to ti nepovím, ale myslím si, že někdy v roce 85 už byla otevřená, ale to to tu bylo ještě malinký. Celé je to postavené z domu, protože tady bydlel chovatel holubů a tady měl voliéry s holuby. Myslím, že to bylo otevřené někdy mezi lety 82 až 85.

Jak jste našel toto místo?

To našli jiní lidé. Já jsem dělal úplně jiný styl a potom

za mnou přišel jeden chlap, že to tady potřebuje otevřít a nemá papíry, tak jsem mu dal garanci já, aby to on mohl provozovat. Tak jsem se sem dostal.

Jak dlouho už tady pracujete?

Teď tady dělám šestým rokem.

Kolik vás tady pracuje?

Záleží na ročním období, jestli je léto, nebo zima. Když potřebuju, tak je nás tady hodně. Bylo nás tady už i pět, ale nemám to moc rád, protože lidi neumějí obor. Teď jsem tady na to já a můj bratr a někdy přijmu brigádníka.

Vy tady pracujete jako kuchař?

Ne. Vyučený jsem číšník, ale vařím, protože mě to baví. Můj táta byl kuchař, takže to mám v genech.

Takže vaření je vaše hobby?

No, trochu drahý hobby, ale ano, je to moje hobby. Ale já vždycky chtěl dokázat, že jsem hospodský a ne číšník.

Co říct závěrem? Příjemné prostory v centru bez přílišného hluku automobilů a shonu ostatních lidí. Příjemná obsluha, která se o vás stará, a skvělé nápoje i jídlo. V Kůlně se pro vás zastaví čas. Tak tedy, PROSÍM!

V Náchodě se celá Stopa vyskytla už 1. května, tedy den před oficiálním zahájením náchodské Prima sezóny. Byli jsme ubytováni v krásné vile na kopci kousek nad divadlem, ve kterém se odehrávala velká část programu.

Ještě téhož večera se někteří vypravili na koncert "Pro Náchod", další se zase účastnili výzkumné výpravy, která si kladla za cíl zmapovat město a někteří se pouze spokojili s úkolem nalézt nejlepší sprchy v budově, kde jsme byli ubytováni. Každopádně veškeré poznatky nabyté za tento večer byly využitelné i v následujících pěti dnech.

Ráno 2.5. jsme už seděli ve Velkém sále divadla a naplno vychutnávali první představení "Pastička" (ZUŠ Jesličky, Hradec Králové). Bylo by zbytečné vypisovat všechna představení, která jsme zhlédli, protože jich bylo mnoho. Přece jen se jednalo o festival už pokročilejších souborů, a tak jsem si snad nevšimla jediného představení, které by ve mně zanechalo vyložené negativní pocity. Některá divadla - pravda, byla trochu slabší jako "Šílený Silvestr u Slimáčků" (DS Štěk, Opava), ale jinak se přehlídka mohla chlubit výbornými hereckými výkony a inscenacemi. Dokonce jsme navštívili i představení dvou polských souborů. První z nich svou hru "Wouldn't be nice" představil (jak už název

vypovídá) v angličtině, druhý se pak držel raději staré polštiny - "Krzesanky". Tvrdí se sice, že polština, coby slovanský jazyk, je nám bližší, a tudíž je pro nás srozumitelnější, ale u mě jasně vyhrála hra první, která se mi stala díky angličtině pochopitelnější. A jak dopadlo naše představení? Snad jako jediní jsme měli plný sál (až 400 lidí). Již tradičně jsme odevzdali co nejlepší výkon, který byl nakonec oceněn hlasitým potleskem všech přihlížejcích. I když jsme si získali publikum, porota nás "roznesla na kopytech". Středem jejich hlavní kritiky byl výběr hry. Jeden z porotců se rozlítil nad tím, že jsme, dle jeho názoru, vystupovali až příliš proti EU. Pro mnohé z nás bylo toto rozhořčení překvapením. I přesto, že jsme se jim pokusili objasnit některé naše záměry, neuhájili jsme žádné ocenění. Snad příště.

Kromě divadel jsme se mohli každý den aktivně účastnit tzv. "dílů". Každá z dílů se zaměřovala na jinou oblast umění. Někteří ze Stopy navštívili dílnu "hry na africké bubny djembe" a pak chodili všude po vile a zuřivě vyklepávali rytmus rukama do nábytku nebo si podupávali nohou. Několik dalších členů našeho souboru, včetně mě, navštívilo "pantomima dílnu". Jak tato dílna probíhala? První fáze dílny byla věnována chůzi. A sice jsme chodili po místnosti tak, abychom zaplnili celý prostor. Nejprve jsme se pohybovali běžným způsobem, pak jsme

zařadili zpátečku, v dalším okamžiku jsme se stali loutkami a nakonec jsme poletovali po místnosti jako igelitové pytlíky. Poté jsme nějaký čas věnovali cvičení rovnováhy a využívání energie. Poslední složkou první fáze byla chůze na místě. Věřte mi prosím, že to není zdaleka tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát. V druhé fázi dílny jsme se věnovali emocím. Místnost jsme rozdělili na čtyři části - v první byla radost, ve druhé strach, v další agresivita a v poslední smutek. Naším úkolem bylo procházet místností a vyjadřovat právě ten pocit, který byl pro onu oblast stanovený. Když jsme dostatečně prozkoušeli všechny emoce, vrhli jsme se na kratičké improvizované scénky, v nichž jsme zacházeli s imaginárními předměty. .

Dále jsme se účastnili Šperkařské dílny a Semináře tvůrčí poezie. Věřím, že každý jsme si z těchto dílů odnesli spoustu nových poznatků a různých dojmů.

V podvečerním až večerním čase jsme porůznu chodili na koncerty nebo navštěvovali filmový klub. Bohužel Vám nemohu podat informace o tom, jak probíhaly koncerty, neboť jsem byla pravidelným návštěvníkem filmového klubu. Vzhledem k nepřetržitému záběru přes celý den bylo mnohdy "umění" zůstat na těchto "seancích" vzhůru. Většinou se nám to povedlo. "Cože? To už je pátek? To jako že to tady končí, jo? Ach jo... Tak doufám, že se ještě uvidíme, Náchode!"

Zase jednou bych vás, milé čtenářky a milí čtenáři, chtěla potrápít se zprávou z kurzu. Přesněji z kulturně-historicko-poznávací kvintánské exkurze do Prahy.

Co bylo před? Hrůza v očích, strach z počasí a u některých již předem bolavé nohy. Už od začátku letošního roku jsme od sextánů stále slyšeli ne zrovna povzbudivé dojmy z minulého roku, a to nám na psychice moc nepřidalo. Až do poslední chvíle před odjezdem všichni pracovali na zadaných referátech o různých pražských památkách, řešili, v čem chodit do divadla a co dělat, aby se člověk nezbláznil.

Cesta do hlavního města proběhla bez jakýchkoli problémů a za hodinu po příjezdu jsme již stáli před kolejem Hvězda, naším domovem pro celý příští týden. To byl asi první pražský šok. Abych to vysvětlila, musím říct, že koleje zvenku opravdu nevypadaly zrovna nádherně, opadávající omítka a špinavá okna již jen dokreslovaly poezii tohoto místa.

Na klidovou aklimatizaci na pražské prostředí jsme moc času nedostali a tak jsme již asi za hodinu obdivovali krásy Vyšehradu. Později oběd na Karlově

náměstí, kde jsme v přebytku času, ještě stále nabití energií, dokonce běhali po parku za létajícím talířem. Odpoledne spousta dalších míst, až pozdě večer příchod na kolej, boj o sprchy, kterých byl nedostatek, a konečně slastné spočinutí v posteli.

Úterý začalo luxusní snídaní v Café Louvre na Národní třídě, pokračovalo snahou tramvaje o atentát na náš profesorský doprovod a vrcholilo skvostným zážitkem z Vinohradského divadla. Byli jsme na představení Brouk v hlavě, v hlavní roli Viktor Preiss a Ivan Trojan. Již jen to obsazení zaručovalo skvělou zábavu, které jsme si opravdu užili.

Ve středu dopoledne se naše skupina rozrostla ještě o jednoho člena, a to Š.R., která se vrátila z cesty do Španělska. Tento den byl většinou ve znamení Pražského hradu a také deště (nikdo z toho neměl větší „radost“ než my, co jsme měly referát...pozn.aut.). Odpoledne nás čekal Petřín. K nelibosti našeho doprovodu jsme se všichni usnesli, že když už tu jsme, tak si to samozřejmě užijeme, takže se konal běh na rozhlednu a návrat do dětských let v zrcadlovém bludišti. Večer došlo na vážnou kulturu. V plánu jsme měli návštěvu divadla Pod Palmovkou a jejich inscenace Oidipus. Ti, co na začátku možná zavírali oči,

Pse na konci jistě probudili, když se na jevišti objevil úplně nahý Oidipus v podání Jiřího Langmaiera. Pro některé to bylo téma až na kolej.

Čtvrteční den probíhal bez jakýchkoli problémů, ale co ho učinilo (alespoň pro mě... pozn.aut.) nejlepším dnem celého kurzu, byl večerní program. Procházka na Hvězdu a Bílou horu nezní příliš zajímavě, ale zpestřením byly referáty dvojice P.B a P.B.. Jako doplňkovou aktivitu si pro nás připravili skládání básní, jejichž slavnostní přednes se uskutečnil již za tmy, za svitu mobilních displejů, s letadly nad hlavami na Bílé hoře. Vítěznou básní se stalo dílo L.V., které můžete najít dále. Cesta zpět na kolej v některých momentech připomínala spíše táborovou stezku odvahy, ale nakonec jsme všichni dorazili ve zdraví.

Pátek jsme zakončili prohlídkou Židovského města. Dozvěděli jsme se mnoho nového a jistě zajímavého, ale bohužel únava nad námi začínala vítězit, a tak jsme si odsud neodnesli tolik, kolik by si toto místo zasloužilo. Teď už jenom položit své přání na hrob rabína Löwa a rychle na Černý most na autobus.

A jaké jsou dojmy, když už to máme za sebou? Smíšené. Ano, bylo to náročné, ale místo jako Praha si to zaslouží!

Do nabídky kurzů, které máte možnost v tomto čísle zhlédnout, jsem zařadil i svůj septimánský kurz - vysokohorskou turistiku. Přestože jsme neviděli medvěda (ani sviště), stálo naše putování zato.

Nadpis by sice mohl někoho vylekat, ale rozhodně ne oprávněně, protože naši téměř rodinnou sestavu (12 studentů + prof. Šabaková a prof. Jansa) nepříznivé podmínky až na drobnou výjimku nepřipravili o dobrou náladu.

Hurá, je tu neděle večer a my se scházíme na autobusovém nádraží a vedle našich batohů rozličných tvarů a barev čekáme na příjezd linkového autobusu, jehož cílem je Praha. V hlavním městě putujeme do Sherwoodu (hlavní nádraží) a obsazujeme lůžková kupé. Spát na těchto "postelích" ve vlaku je rozhodně zajímavá zkušenost a vůbec se nechte překvapit, jaké to je!). První den přinesl, kromě úspěšného příjezdu do Liptovského Mikuláše a ubytování v moc pěkně zařízeném penzionu Vila Gitka, také první možnost prověřit si více či méně rozchozené boty výletem na Krakovu hořku.

Následujícího rána

vycházíme vstříc horské bystrině, odkud stoupáme do zamlženého sedla mezi našimi dalšími cíli - Sinou a Poľanou. Dozajista pěkný výhled nám zkazila všudypřítomná a již zmiňovaná mlha. Hory nás nejspíš uslyšely a poslaly vítr, ať se s ní vypořádá. Jenže ten s sebou přinesl i sněh, který se docela nepříjemně uměl zaříznout do tváře. Ale v horách se není moc kam vracet, cesta vedla jediné dopředu, takže skupina vedená prof. Jansou a zezadu hlídaná (před medvědy) prof. Šabakovou dospěla svého cíle v našem dočasném domově v Lúčkách. Cestou s kopců jsme se mohli povozit i na igelitu, pěkně klouzal po sněhu, který v tatranských údolích zůstává zřejmě rád a dlouho.

Odpočinková středa slibovala návštěvu Demänovské jaskyne sľobody a krátký (avšak neméně strmý) výlet v blízkosti našeho bydliště.

Ve čtvrtek nás měla vynést lanovka do 1700 metrů a ulehčit nám výstup na Chopok o tři sta metrů vyšší. Nicméně už za jízdy lanovkou nám něco nehrálo. Asi to byl sněh padající z nebe...

Když jsme dojeli nahoru, sněhová vánice (kterou podle slov prof. Jansy kurzisti ještě neměli) nás docela tvrdě přesvědčila o změně plánované trasy. Klesali jsme tedy a sněh se měnil v dešť. Po krátké a sladké

zastávce jsme se vydali vstříc horským svišťům. Jenže za nimi vedla cesta jen do kopce, takže jsme se dostávali zpět do poloh, kde nás zuřivě bičoval vítr se sněhovými vločkami. Při jedné zastávce na miniledovečku jsme potkali dva Čechy, kteří šli dolů. Z toho vyvozují, že jen Češi nevědí, kdy mají dost. Tak jsme pokračovali dál a ani svišti nás nepřekvapili, protože byli zalezlí hluboko ve svých norách. Cesta zpět byla poněkud mokrá, oblečení a boty jsme museli dlouho sušit. Ale všichni to přežili a uchovali si přitom i zdraví a slušnou náladu.

Následující a zároveň i poslední den našeho pobytu v Nízkých Tatrách jsme strávili z velké části (jen hlavy nám čněly) v horké železité vodě termálního kúpaliska v Bešeňové. Viděli jsme i tamní travertiny (druh vápencové horniny), takže proč nepovečeřet v Liptovském Mikuláši a takto nadmíru příjemně si zkrátit čekání na vlak zpátky do vlasti? Rychlík ukázal, že své jméno nosí rád, a dovezl nás domů opravdu rychle, a dokonce to bylo i včas. Cesta autobusem už jen završila putování letošní septimy. Ta příští ať se těší a připraví si nějaké náměty a připomínky pro pana prof. Jansu, ať má radost!

Když jsem se v pondělí 6. června 2005 táhla do školy s obřím kufrem, věděla jsem, že tak půlku věcí nepoužiju - problém byl v tom určit, kterou. Panující počasí dávalo tušit, že to budou kraťasy, tílko a podobné svršky, jenže kdo ví? Odjžděli jsme na pět dní do Slavonic na úpatí Vysočiny, tak jsem se radši připravila na všechno.

Ve tři čtvrtě na devět už jsme byli všichni nastoupení před školou. Přišla se s námi rozloučit i paní ředitelka, která pravila, že estetický kurz je považován za nejintimnější, tak ať se nás vrátí stejný počet - ni méně, ni více.

Aby to nevypadalo, že sexta jela do Slavonic sama - odborné estetické vedení zajišťovaly profesorky Davidová a Bubeníčková a také Ondra Pleštil, absolvent PG a nynější posluchač architektury na Technické univerzitě v Liberci. Samozřejmě nechyběla ani profesorka Lukešová, naše třídní.

Tedy v devět hodin nám paní ředitelka zamávala, my jsme zamávali jí a vyjeli jsme na jih. Cestou jsme se stavili na jedné benzínové pumpě (z čistě fyzických potřeb) a v Telči. Zde jsme si prohlédli náměstí (někteří dokonce i z ptačí perspektivy, tj. z věže), připomněli jsme si básníka Otokara Březinu, jenž se nedaleko Telče narodil, a pokračovali jsme směr Slavonice. Projížděli jsme zvládnou krajinou a vesnicemi s dost vtípnými jmény, jen řekněte: Cizkraj, Kostelní Vydří, Zavadiilka, Myslůvka, Dolní Balíkov (promiňte, Bolíkov - ačkoli...), Třetí Říše,

Klítec... Po třetí hodině jsme dorazili do Slavonic, které jsou - věřte nebo ne - městem. Věci jsme zanechali v ubytovně Pekoro (po překonání prvního špatného dojmu se nám tam docela líbilo), načež jsme se odebrali na renesanční náměstí a dali se do kreslení štítů, detailů fasád, podloubí a podobně.

Abych vás nezdržovala popisy každého dne zvlášť: základní schéma bylo takové, že jsme ráno dostali nějaký výrok, slovo, větu, na to téma jsme měli cos estetického a pokud možno filozoficky hlubokého vytvořit a večer to odprezentovat. V souvislosti s tím byla vyhlášena soutěž o Kochlík, letos se konal první ročník. První místo vcelku zaslouženě získal Honza, nicméně výborné výkony předvedli i Jáša s Kubou, kteří byli rovněž oceněni, totiž Kochlíčkem za druhé a Kochlíčkem za třetí místo. Ale je potřeba říct, že prezentace doopravdy stály za to. Zázitkem byl například výstup na téma "kolik je hodně?", kde se mimo jiné za foukajícího větru a nějakých deseti stupňů Celsia objevila Martina v plavkách! Napnutí jsme byli i den před odjezdem, kdy jsme byli rozděleni na dvě skupiny; každá měla vytvořit divadlo na téma "den a noc" a zahrát ho na náměstí. Veškerá technika měla být zajištěna, nedělali jsme si s ní proto hlavu a své představení postavili na hře se světlem podbarvené reprodukcí hudbou. Nakonec se ukázalo, že nebudou ani reflektory, ani reproduktory. Hezké, že? Druhá skupina si poradila vypůjčeným prodlužovákem, svůj kus sehrála za světla a hudbu pouštěla z discmanu. Naše rezignovala na uvedení na náměstí a vybrala si

zadní dvorek ubytovny Pekoro, kde byla zásuvka: Nakonec se vše povedlo, ale nervy to byly.

Kromě toho jsme si ještě mohli vyzkoušet, jak se dělá mařížská keramika a v textilní dílně jsme si mohli potiskat oděv. Nechyběla ani teoretická část. Navštívili jsme Museum Humanum v rakouské vesničce Fratres, vzdálené ze Slavonic asi 2 km. Toto muzeum se nachází ve zrekonstruovaném objektu bývalého kláštera či statku (?), je dílem pana Petera Coretha a zabývá se vývojem umění. Mimochodem ten pán je hrabě a jeho dědeček byl prý vychovatelem Františka Ferdinanda d'Este! Absolvovali jsme rovněž prohlídku slavonického náměstí s odborným výkladem. Dozvěděli jsme se, že na štítech domů jsou zobrazeny biblické příběhy, ve kterých se to hemží "smilstvem, krvesmilstvem, sexem a zločinem". Neubráníla jsem se myšlence, že když to tak bylo už za starých dob, jak to má s lidstvem vypadat teď?

Jak je vidět, program byl poměrně bohatý. Ale že jsme mladí a svěží studenti, našli jsme si čas i na zábavu (mimo jiné noční kulinářské orgie - tedy, já jsem si vařila čaj, ale objevily se i plněné tortilly!) a na utužování třídního kolektivu. Na to poukazuje i fakt, že ve čtvrtek jsem neusnula ani jednou, kdežto v pátek hned třikrát.

Zpáteční cesta proběhla poměrně v klidu, Jenom našim vedoucím a panu řidiči se povedlo trochu zabloudit. I tak jsme se dostali v půl jedné do Kutné Hory, kde jsme chvíli okouněli u Chrámu svaté Barbory a potom už jsme definitivně zamířili do Liberce. A závěrečné hodnocení? Kurz byl "fajn", jen mohlo být o deset stupňů tepleji...

Po dvou letech odpočinku jsme se rozhodli, že se zase vydáme poznávat svět. Z pravidelně odebíraného časopisu Lidé a země na nás vypadl leták jedné pražské cestovní kanceláře, kde nabízeli zájezd, který byl dlouho naším snem. Tak jsem tam zavolaal a během dvou dnů jsme měli rezervaci zajištěnou, samozřejmě s připomínkou, že máme zaplatit zálohu, pokud možno již včera. Požadovaná částka záhy putovala na účet CK a my se těšili na prázdniny a na Pyrenejský poloostrov, tentokrát bez starostí jako klienti.

Část první - Katalánsko a Kastilie

Vyrážíme v jeden červencový pátek přes Německo a Francii. Do metropole Katalánska dorážíme kolem osmé, v půl deváté nás autobus vypraví na břehy u Kolumbova pomníku. Průvodce, který nám už v autobusu rozdál mapky města, nastíní trasu. Záhy však pohledem do mapy zjišťujeme, že v poledne máme vše okouknuté a autobus dorazí až před půl šestou. Vydáme se po Ramblas, hlavní třídě Barcelony, kde je zatím vše zavřené, s tím se setkáme

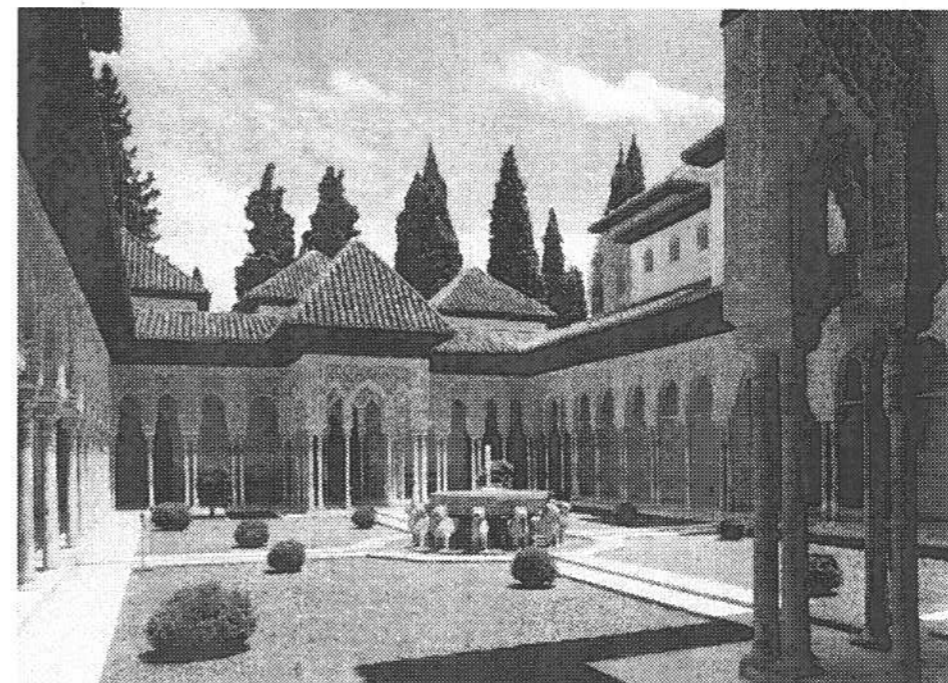
ve Španělsku ještě mockrát, kromě nás v ulicích skoro nikdo není. Když dorazíme na Plaza de Catalunya, vydrancujeme infocentrum a zlomíme staříčkého průvodce, abychom se vydali oproti původnímu programu za Gaudím. A tak vidíme zblízka jeho Casa Mila "Pedrero" a za chvíli i slavnou Sagrada Familia - obojí působí impozantně. Míříme ke katedrále svaté Eulálie, patronky města. Ale máme smůlu, před nosem nám zavřeli a otevřou až v podvečer. Mañana. Procházíme úzkými uličkami starého města, a přestože je to samotné centrum, žádnými davy se prodírat nemusíme. Vracíme se zpět na Ramblas a vlezeme do tržnice. Z pestrosti barev, druhů ovoce a zeleniny a taky šunek a salámů přechází zrak. Zato z pachu ryb, kterých je tu také spousta, je na omdlení. Hlavní třída se oproti ránu změnila, teď už se tu skoro nedá projít, turisté však převažují. Navečer nasedneme do autobusu a pak jedeme na Montjuic, kolem olympijského stadionu a dalších sportovišť se vracíme do centra a vyrážíme po jednom ze širokých bulvárů ven z města na první nocleh. Spíme v přímořském letovisku Calella na Costa Maresma, asi 80 km zpátky od Barcelony. Pokoj je slušný, sociální zařízení na pokoji, musíme

otevřít okno, klimatizace není. Zcela mimořádně, mimo plán, dostáváme večeri. Záhy pochopíme, proč zvenku velmi solidně vypadající hotel Fragata zeje v plné sezóně prázdnou. Pod okny nám co půlhodinu profrčí vlak z Francie do Barcelony. Rekapitulujeme první den na Iberském poloostrově a konstatujeme, že se nám Barcelona líbila, jsme začátkem mile překvapeni. Bůh ví, co ještě přijde, myslíme si, že právě ta večere je úlitbou dopředu. Po dvou dnech a noci v autobuse však spíme tvrdě, vlaky slyšíme až zase ráno.

Je sobota. Asi 100 km před Zaragozou překračujeme, či spíše podjíždíme nultý poledník, nad dálnicí je vyznačen velkým obloukem. Na asi dvouhodinovou zastávku v Zaragoze se budeme snažit rychle zapomenout. Někteří starší lidé vzadu nestíhají, není čas ani koupit pohledy. Není ani kde, centrum města, kde jsou k mání, je z ruky, navíc je maňana. Zaragoza nás zklamala, první varování - nedržet se houfu.

V podvečer dorážíme do Madridu. Projíždíme předměstími tak typickými pro velkoměsta, vesměs obytné čtvrti a obchodní a průmyslové zóny. Poměrně záhy jsme v centru a pozorujeme dění za okny.

Projíždíme úzkou živou ulicí a zastavujeme v místě, připomínajícím mostecký Chánov. Pobaveně to komentujeme do chvíle, než průvodce sdělí, že tady budeme bydlet. Dokonce dvě noci. Hledáme řetízky, kterými bychom si přivázali kufr k zápestí. Vylodění však proběhne zdárně, největší šok nás teprve čeká uvnitř. Naše přechodné

útočiště je v podstatě noclehárnou, nikoli hotelem. Vyfasujeme pokoj, našťastí dvoulůžkový, v prvním patře s výhledem do ulice na všechny ty zjevy, které jsme viděli před chvílí z oken busu. Venku je na rozpálené ulici 50°C, klimatizace žádná, jeden záchod pro 40 lidí venku na chodbě, alespoň sprcha je na pokoji (rafinovaně

ukrytá ve skříni). Časem zjišťuji v recepci, že záchod na pokoji je nadstandard a takový pokoj stojí 10 euro navíc. Vyrážíme na chvíli na nedalekou Grand via, jednu z hlavních tepen města. Všude září neony, život velkoměsta právě začíná, lidí všude kolem plno. A protože je sobota, bude živo až do rána, však to ještě poznám na vlastní kůži či spíše uši, protože my máme

okna zrovna do ulice. Pořizujeme několik fotek, protože by nám nikdo nevěřil, že v takové lokalitě jsme bydleli. Stahujeme dřevěnou žaluzii, která sice brání výhledu ven, ale hluk to nevyruší. Řev, motory aut a motocyklů, muzika - daří se mi usnout až kolem páté ráno. Moje spolubydlící spí dobře, dala si do uší špunty a teplota nad 40° jí nevadí. V půl šesté

už je zase rachot, nějaký opilý umělec si z popelnic udělal bubny a trénuje asi půl hodiny. Když skončí, zpívá kdosi další marseillaisu. Pak už je relativní klid. Zatímco my vstáváme, místní jdou konečně spát. Další den, neděle, začíná snídání, která je pěkně vypráskaná, cosi sladkého a káva, ale to bude stejné i zítra a pak ještě několikrát. Vyrážíme ven z města. Stoupáme do hor, abychom navštívili Escorial. Cestou míváme stáda pasoucích se býků, prý to jsou speciálně chovaná plemena pro koridu. Monumentální palác postavený za Filipa II. je asi 60 km od Madridu. Zaplatíme vstupné (žádné skupinové slevy ve Španělsku neplatí, jen junioři a senioři) a každý si jde sám. Hledáme a s úspěchem nacházíme v bazilice mramorovou sochu Ukřižovaného Krista od Celliniho. Pak se přesouváme asi hodinu do Toleda. Teplota dosahuje asi 45°C a autobus nás vypraví u jedné z bran do centra. Dojdeme do katedrály a kocháme se její monumentálností. Uvnitř je příjemný chládek, některé nejvzácnější části jsou však pod vstupem a lístky se prodávají v muzeu někde na protější straně náměstí. Chvilí posedíme a pak se vydáváme dál.

(pokračování příště)

Vesmírná saga vrcholí! Poslední kamínek z mozaiky příběhů Hvězdných válek je na svém místě. Když otec projektu, George Lucas, v roce 1977 uvedl první díl Star Wars (který ovšem poněkud nelogicky pojmenoval Episoda IV: Nová naděje), málokdo tušil, jaký bude mít série Hvězdných válek úspěch. Lucas si totiž vybral neobvyklý tvůrčí způsob - nejprve natočil epizody IV, V a VI a teprve později dotočil epizody I, II a III. Divákovi se tak odkrýval příběh během několika desetiletí. Vůbec tím ale nepřišel o fanoušky, spíše naopak. Do Episody III: Pomsta Sithů se vkládaly mnohé naděje, protože je to takový mezník mezi díly - epizoda musí vysvětlit a poskytnout mnoho informací, které byly nastíněny v dílech předchozích. Poradí si Lucas s příběhem? Nebude si v jednotlivých dílech protiřečit? Budou zodpovězeny všechny otázky?

Film začíná působivou bitvou vesmírných lodí - kompletně vyhotovenou přes počítač. Tak je to ostatně i s celým zbytkem filmu, který se natáčel výhradně v interiérech a veškerá malebná krajina v pozadí je dílem grafiků. A zde přichází má první negativní kritika - hned ze začátku filmu se Lucas snaží vnést do epizody humor v podobě různých eskapád s roboty. Ti zde

poskakují a mají působit jako nějakí komici, výsledek se ale minul účinkem a působí vcelku trapně. Hlavní SÍLA, která se prolíná Hvězdnými válkami ovšem není v humoru, ale v poutavosti příběhu a scifi efektech, takže tuto drobnou skvrnku na štítě můžeme opustit.

Skální příznivci Star Wars se rozhodně nemusejí bát, že by přišli o oblíbené souboje se světelnými meči. Těch je v Episodě III: Pomsta Sithů přešle. Také se rapidně zvýšil počet useknutých končetin. Zdá se, že kdo chce být rytířem řádu Jedi, musí na stará kolena počítat s kolečkovým křeslem (nebo se slušivým černým oblekem á la Darth Vader, který kolečkové křeslo plně nahrazuje). Ale teď vážně - boje

jsou po choreografické stránce dovedeny k dokonalosti, dobří Jediové vedou se zlými Sithy lité střetnutí a divák často nestačí sledovat míhající se těla a lasery. Osobně mám však nejraději boj Dartha Maula s Obi-wanem Kenobim a Qui-gon Jinnem z Episody I: Skrytá hrozba a žádný boj z Pomsty Sithů jej v akčnosti bohužel netrumfl.

Nesmím opomenout nejdůležitější prvek filmu - proměnu původně hodného Jediho Anakina Skywalkera ve zlého Sitha Dartha Vadera. Anakinův herecký výkon je o poznání lepší než v Episodě II: Klony útočí. V Pomstě Sithů máme možnost vidět, jak propadá temné straně Síly a to Anakin hraje přesvědčivě -

působí především na city a celkem se mu to daří. Negativní kritika ale patří českému dabingu - krákvavý, dovolil bych si tvrdit, že ještě ne úplně domutovaný hlas Anakina Skywalkera se k budoucímu Darthu Vaderovi, pánu zla, opravdu nehodí a působí směšně. Zvláště scéna, kdy se Anakin definitivně stává zlým Darthem Vaderem a mění se i jeho hlas (z vysoké fistule na sípavý bas), je to hodně znát. I dabing Anakinovy družky Padmé je podivný, její hlas na mě působí tak trochu jako ze školky.

Závěrečný boj Anakina se svým učitelem Obi-wanem Kenobim je ztvárněn velmi pěkně, obsahuje ovšem pár chyb - nepochopil jsem například, co je to za fintu, když oba protagonisté bojují pár centimetrů nad hladinou horké lávy a neugrilují se při tom. Nebo když se vznítí Anakinovo tělo - ačkoli má (i bez ideálních fyzikálních podmínek) dokonalé předpoklady shořet až na popel, nečekaně hořet přestane. Už

vidím tu zmítající se vlnu vaší nevole - dobrá jsou to Jediové, jsme ve Hvězdných válkách, musím tedy zvolit jiná měřítka než ta naše pozemská, uznávám. Za zmínku stojí i boj mistra Yody s císařem Palpatinem. Yodův skákavý styl boje je prostě neopakovatelný.

Troufl bych si ještě podotknout jednu věc - George Lucas si svým zvláštním (originálním) způsobem chronologie jednotlivých dílů tak trochu zavařil. Episoda IV: Nová naděje (rok 1977) je z hlediska filmových efektů a technologii na daleko horší úrovni než Episoda III: Pomsta Sithů (rok 2005). To je samozřejmě logické, neboť v minulém století nebylo tolik technických možností. Ovšem v příběhu to hapruje - věda a

technika by měla jít i ve světě Star Wars dál, takže v Nové naději by měly být hezčí vozy a vesmírné lodě, lepší zbraně atd. než v Pomstě Sithů, která se v příběhu odehrává o několik let dříve. Není tomu ovšem tak, technické vymoženosti v Pomstě Sithů vypadají lépe než v Nové naději, ačkoli by (kvůli příběhu) neměly. Hodně je to vidět tehdy, kdy se Darth Vader prochází po Hvězdě smrti a z nablýskaných vojáků z nových dílů se stávají šedí plukovníci ze starých, aby to jaksí navazovalo.

Pomsta Sithů poskytla přesně to očekávané - dobře dovysvětlila příběh a nejasnosti. Přinesla skvělé efekty, propracované události a zábavnou podívanou, která rozhodně nezklame. Uděluji jí 6 bodů, jsem s ní spokojen.

Šifra mistra Leonarda

Před dvěma lety se na angloamerickém knižním trhu objevila novinka Dana Browna "Šifra mistra Leonarda". Dnes je tato kniha světovým bestsellerem. Proč? Protože se o ní mluví. Od bouřlivých diskusí na internetových stránkách přes mediální přetřásání až po reakci samotného Vatikánu.

Příběh, který se odehrává prakticky v jediném dni, prošel už nesčetnými rukama čtenářů po celém světě. V této knize však není důležitý děj, ale fakta a fiktivní informace namíchané tak dokonale, že je téměř nemožné je od sebe oddělit. Příběhu, který je sám o sobě dost přitažený za vlasy, není nutné

vyčítat jeho pohádkovost a přehnanost. Děj je totiž jen nástrojem pro předávání šokujících vědeckých, ale často také fiktivních teorií o svatém grálu, Máří Magdaleně a Převorství sionském zašifrovaných nejen v uměleckých dílech Leonarda da Vinciho. A právě v perfektním mísení reality s fikcí je největší síla celého díla. Je těžké nepodlehnout domněnce, že všechno je pravda, o které se jen nesmí mluvit. Vlastně nesmělo... Druhým důvodem

Markéta Stuchlíková

mimořádného úspěchu je pak vypravěčský styl, který vám nedovolí knihu odložit, kdy se vám zlíbí, který vás stále drží ve střehu. Čím víc čtete, tím víc věříte, že se vše důležité teprve dozvíte. Odhalování "pradávných tajemství" je prováděno tak mistrně, že jste přesvědčeni, že o tom nikdo kromě vás neví. Názory na tuto knihu jsou velice rozdílné. Ale rozhodně stojí za to, abyste si ji přečetli a našli k ní svůj vlastní postoj. Mluví se o ní totiž téměř všude.

Byl Amonův svátek a největší oslavy probíhaly ve Vasetu. Jen sochař Ahmose se neúčastnil oslav. Jeho malá dcera byla nemocná a uzdravit ji bylo jen v moci Amonových kněží. Jejich služby si však Ahmose nemohl dovolit, protože kvůli nedávné nehodě přišel o tři prsty na pravé ruce a nemohl už dobře vykonávat svou práci sochaře. Proto se rozhodl

pro řešení, které mu nahánělo hrůzu. V Údolí králů byla před čtyřmi lety dokončena hrobka faraona Thutmosa II. Ahmose při stavbě hrobky pomáhal. Znal dokonale každou její chodbu, umístění nástrah. Stejně tak dobře věděl, jaké poklady byly spolu s faraonem před lety pohřbeny.

Vstup do Údolí králů hlídala stráž a Údolím procházeli Anubidovi kněží. Ahmose se tiše kradl k jednomu ze strážců. Tlustým klackem ho praštil do hlavy a strážce se odporoučel k zemi. Ahmose se úzkostlivě přesvědčil, zdali strážce nezabil. Pak se se zrychleným dechem a srdcem bijícím jako o závod

vydal dál. Zlomil pečeť zadního vchodu do hrobky a rozsvítil louči. Její světlo osvětlilo dlouhou kamennou chodbu zdobenou sochami. Některé z nich dělal on sám. Ostatní byly dílem jeho přátel. Nebyl však schopný myslet na sochy. Nebyl schopný ocenit mistrovské dílo, které tu bylo a na kterém se podílel. Věděl moc dobře, že vykradením hrobky se dopustí nejtěžšího

ze zločinů a že nikdy nebude moci vstoupit do posvátné země Amenty a žít posmrtným životem. Jeho duši sežere Velká požiračka Amemait a odsoudí ji tak k věčnému zatracení.

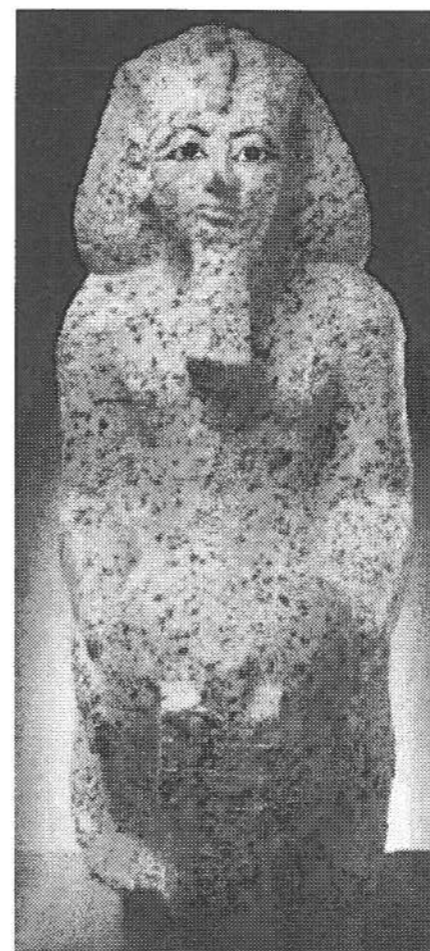
Klečící Anubis, Amemait, duše vázící se s perem Maat, sedm částí člověka, schránka Khat, srdce Ankh, energetický dvojník Ka, dvě myslí člověka Ab a Ba, sídlo vznešených citů Akhu a nadčasové sídlo bytí Atmu. Usirův soud zobrazený na stěně chodby působil na

Ahmoseho zvláštním dojmem. Až jednou Anubis k poslednímu soudu dovede jeho, bude předem vědět, jak soud skončí. Široká chodba končila dveřmi. Věděl, že jsou falešné a že před nimi je propadliště. Aby mohl jít dál, musel zahrnout do chodby, která se na první pohled jevila jako slepá a dát při tom pozor, aby nespustil lavinu kamení. Pečlivě se vyhnul místu v chodbě, kde byl

spouštěcí mechanismus. Na stěnách byli zobrazeni vládce Západní země Usir a jeho sestra a manželka Eset se synem Horem. Ahmoseho strach rostl. Sám se odsoudit k zániku. Velice vysoká cena za život dítěte.

Duat, nebezpečné místo na cestě k

Usirovu soudu, kde číhá had Apop. Ahmose nebyl pro samý strach schopný ocenit vynikající dílo malířů, kteří na stěnu chodby namalovali Duat. Anubis, Usire, Eset, Thovt, sochy, které tesal on sám, zdobily vstup, který vypadal jako vstup do pohřební komory. Za dveřmi ale čekala smrt, protože za případným vetřelcem se dveře zavřou a narušitel faraonova klidu nikdy nevyjde ven. Ahmose měl pocit, že sochy bohů na něj upírají své oči.

Zdalo se mu, jako by Anubidovy oči zasvítily. Měl chuť utéct. Daleko od Údolí králů. Daleko od vědoucího pohledu boha. Vzpomínka na veselou holčičku, která si ještě před týdnem hrála s ostatními dětmi v ulicích Vasetu a která teď umírá, ho přiměla minout dveře a jít dál.

Pohřební komora byla velkolepá. Stěny byly zdobeny malbami bohů a výjevy z Thutmosových válečných tažení. Sarkofág z dioritu, kanopy, faraonova socha - Ahmosovo dílo. Drahý nábytek, šperky, oblečení, nádoby na jídlo a pití, obětiny. Ahmosemu stačilo jen natáhnout ruku a zmocnit se tohoto bohatství.

Zaplatit kněžím, aby uzdravili jeho dcerku, dožít svůj život v přepychu, ale dopustit se nejhoršího zločinu a nemít žádnou naději na posmrtný život. Ahmose se strachy roztrásl. Necítil nic jiného než strach. Udělal pár kroků do pohřební komory a přiměl se začít sbírat faraonovy poklady a cpát je do pytle, který s sebou přinesl. Náhle uslyšel hlas. Nadpřirozený hlas. Rozhněvaný hlas. Zdálo se mu, že socha pohybuje ústy a říká slova. Viděl, jak socha zvedá ruku. Tu sochu dělal on sám. Věděl, že to nemůže být trik kněží. Věděl určitě, že v té soše žádný mechanismus není. Socha se však pohybovala. Z jejích úst vycházela slova, která Ahmoseho odsuzovala. Ahmoseho srdce bilo jak o závod. Chtěl utéct, ale

rozstřesené nohy mu vypověděly službu. Nevnímal nic. Jen sochu a vlastní strach. Louč, kterou s sebou nesl, náhle zhasla. Jeho srdce přestalo tlouct. Jeho tělo se sesunulo k zemi. Strážník polil svého omráčeného druha vodou. Voják však nebyl schopen nic říct. Věděl jen, že ho někdo udeřil do hlavy. Anubidov kněží

zkontrolovali všechny hrobky v nekropoli. Pečeť na hrobce Thutmosa II. byla zlomena. Kněží poslali zprávu faraonovi. Za pár hodin dorazil z Vasetu chrámový písař z Karnaku, který měl za úkol zjistit, jestli šlo o vykradače hrobů a popřípadě, co ukradli. Písař a jeden z Anubidových kněží vstoupili do hrobky. "Žádná nástraha nebyla spuštěna," poznamenal písař. "Lupič to tu musel dobře znát." Oba muži vstoupili do pohřební komory. Na zemi ležel muž, mrtvý, ale bez viditelných zranění. Vedle něj ležela vyhaslá louč a pytel, kam stačil nastrkat několik šperků. Jinak bylo vše nedotčeno. Před dioritovým sarkofágem stály kanopy. Mumie zesnulého Thutmosa byla na svém místě, stejně jako kamenná podoba faraona.

PRVNÍ SBÍRKA - Lukáš Trněný

Mladičkému básníkovi svitla naděje,
už se vidí na Havaji, jak se poměje.
Vydali mu první sbírku - výtisků šest set!
"Tak kvalitní dílko, ač mám tak málo let!"

Skoro dvě stě výtisků sebral nakladatel,
sto naštěstí vzal si pan knihkupec Datel.
Tři sta dalších knížecek leží pod postelí,
poeta má pevnou vůli, prý se nezastrelí.

Zaprášenou krabici vytáhl Datel ze skladu -
"Zdá se, mladej pane, že lidi nemaj? náladu...
Počkejte, snad jedna! Jedna se Vám prodala!
Aha, tak pardon, tu nejspíš myška sežrala."

ROZLOUČENÍ - Jiřina Dvořáková

Smutnou píseň zpívají oči.
Křehká tvář se sklání k zemi.
Slyšíš srdce volat po soucitu!
Slyšíš duši prosit o radost!
Černé šaty a stříbro
na rakev dopadají květiny.

Jemné ruce se třesou.
Spolu s růží padá slza na závoj lilií.
Slyšíš strachem křičet krásná ústa!
Slyšíš modlitby pláčem vryté na rakev!
Ohnivě slunce a pláč pozůstalých.
Poslední sbohem šeptá anděl v černém oděvu.

POUČENÍ O PEKELNÉ BRÁNĚ

(Hana Brádllová)

Brána Pekelná jest
otevřena dvacet čtyři hodin
denně a vítá všechny, kdož
si chtějí navždy zkazit život.
Když k ní přijdeš, rozhodneš
se jít zpět a dál vzývat
Hospodina, jako kdyby tvé
nohy byly z olova a mysl se
již pohybovala v jiných
rovinách. Vrátiš se zpátky,
ale před tvýma očima již
navždy ulpěl její obraz.

Když do její temnoty strčíš
hlavu, jako by tě nějaká síla
táhla dál a dál do tmy plné

utrpení. Když se dokážeš
ubránit těmto silám, vrátíš se
zpět, ale z tvé mysli nikdy
nezmizí to temné kouzlo, jež tě
očarovalo navždy.

Když se však nějaký hlupák,
jako já, rozeběhne a bez
rozmyslu skočí do prostor
pekelných, už není cesty zpět.
Ano, dávají ti možnost vrátit
se, ale to jen pro tvůj dobrý
pocit. Vědí totiž, že se vrátit
nechceš.

Po čase stráveném v útrobách
Pekla vyjdeš do normálníhoho

světa a ztratíš všechny své
lidské přátele. Jsi totiž jiný.
Peklo tě změnilo a nyní jsi jeho
dítětem. Bůh tě zavrhne a ty
budeš muset parazitovat na
druhých, již bývali tvými
přáteli, tvou rodinou - tvým
životem. Časem změníš i je a
ty budeš jejich životem.
Cesta k Bohu jako by se
zavřela neprostupnou bránou,
ale moc a čest, které ti dalo
Peklo, jsou mnohem krásnější
než troška víry a krásy, jež ti
mohl dát Ráj...

BÝT BOHEM

Když létám vzduchem, jsem Bůh?
Ne. Jsem pták.

Když z nebes vrhám horké
kameny, jsem Bůh?
Ne. Jsem sopka.

Když rozpláču sochu, jsem Bůh?
Ne. Jsem dešť.

Když měním lidi, jsem Bůh?
Ne. Jsem stáří.

Když plním všechna lidská přání,
jsem Bůh?
Ne. Jsem Ďábel.

DALŠÍ

Radost ze života pomalu mizí.
Oči plné slz hledí do ohně,
v mysli tma a v duši bolest,
němé rty se bezmocně chvějí.

Dav nečinně přihlíží,
nikdo nemá sílu pomoci.
Ani ty ne. Jsi přikován hrůzou.
Tvé uši slyší výkřiky bolesti, které
se neozývají.

Začíná pršet.
Pán vítá novou duši do svého
domu,
hlavy se dívají vzhůru.
To na tmavém nebi začala zářit
nová hvězda dalšího anděla.

O TOBĚ

Stíny se prodlužují. Nebe šedne.
S odchodem dne padá na tebe vina a marnost skutků.
To zalezeš si do svého koutku a necháš slzy stékat po tvářích.
Tíha dnů, měsíců, roků- tíha života dopadá na tvou hlavu.

Za nemytým oknem vyšla hvězda, kterou nemůžeš mít.
Okolo tebe jsou stíny, které nemůžeš polapit.
Vidíš noční ptáky. Závidíš jim křídla.
Ruce spánku se tě nechtějí dotknout.

Plamínek svíčky tančí veselý a svobodný tanec.
Chceš být jako on.
Alespoň zdánlivě tak šťastný.
Tak bezstarostný.

V sobě křičíš jak malé dítě- slzy se řinou z očí.
V sobě nenávidíš druhé- třesou se ti ramena.
V sobě chceš mlčet- chvějí se ti rty.
V sobě nenávidíš sebe- zrychluje se ti dech.

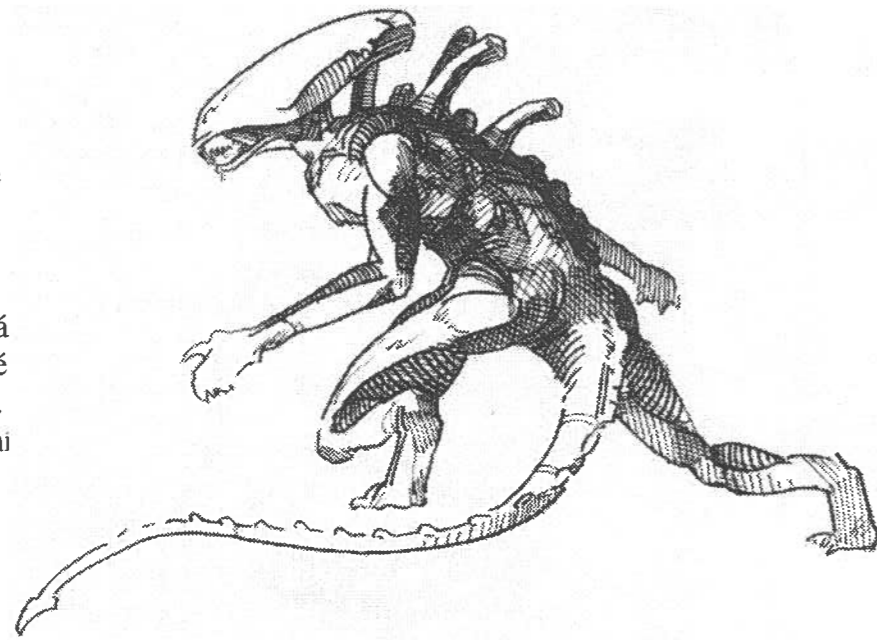
Přes potoky slz nevidíš perly, které ti napršely do klína.
Přes moře vzteku nevidíš zlatý prach, jenž se na tebe snáší.
Přes rudý šátek nenávisti nevidíš anděla, který ti dává srdce.
Vidíš jen sebe...

Je osm hodin večer, už se dávno setmělo a já stojím promrzlá a promoklá na autobusové zastávce. Nikdo jiný tu není a autobus nejede, nejede a nejede...

Podle jízdního řádu jede autobus až za deset minut. Dívám se na hvězdnou oblohu a všímám si objektu podobného padající hvězdě. Rychle si něco přát! Ale co? Ať už jede ten autobus. Po chvíli si ale uvědomuji, že přání se mi asi nesplní. Stále se zvětšující věc, která se pohybuje ohromnou rychlostí, nemůže být padající hvězda, jak se říká meteoritům, které shoří v atmosféře. V hlavě se mi honí nejrůznější vysvětlení tohoto úkazu - od obrovského meteoritu, který zahubí vše živé na Zemi, až po invazi mimozemšťanů. Sleduji pohledem padající těleso a znepokojuje mě, jak blízko se chystá dopadnout.

Ohlušující rána a oslňující záblesk. Pak už jen ticho a tma. Přemáhá mě zvědavost, a tak se dávám do běhu směrem, kam těleso nejspíš dopadlo. Po nějaké chvíli ale tempo zvolňuji. Je to dál, než jsem si myslela. Stálo to ale za to. Po nějaké době jsem se totiž dostala na okraj kráteru, ve kterém bylo něco, co

vypadalo jako kříženec Titanicu a Enterprice. Vršek toho hybrida se odklopil ve chvíli, kdy jsem se jakž takž vydýchala, a zevnitř se vypotáčelo něco, co byl stoprocentně mimozemšťan. Nedokážu si totiž představit, že by nějaký pozemský tvor vypadal, jako když na pytel brambor narazíte tyč a na tyč míč, na který namalujete zpitvořený obličej, a přesně takhle to stvoření vypadalo. A

ještě ke všemu to bylo slizké a šedé a motalo se to jako opilec.

Mimozemšťan se připotácel ke mně, něco nesrozumitelně zachrčel a svalil se k zemi. Honilo se mi hlavou, co mám dělat. Přece nemůžu nechat prvního mimozemšťana, který se objevil na Zemi, jen tak zemřít? Napadlo mě podat mu první pomoc. To by ale vzhledem k mé nešikovnosti a jeho oslizlosti nemusel přežít ani jeden z nás. Zvědavost mě ale táhla do mimozemšťanovy lodi. Věnovala jsem bezvládnému tělu poslední

pohled. No co. Třeba se probere.

V lodi bylo dusno a všude byl silně cítit chlor. Na nějakou prohlídku tedy nebyl čas, protože bych se nejspíše udusila. Musím přivést někoho, kdo si bude umět poradit. Někoho dospělého. S takovou myšlenkou jsem se obrátila k odchodu. Najednou se ale za mnou ozvala rána a po otočení jsem zjistila, že loď se sama zničila. Ale ne

tak, že by explodovala. Spíše implodovala. A to tak, že po ní nezůstalo vůbec nic. Ale pořád je tu ten mrtvý mimozemšťan! Jako na potvoru se zrovna ve chvíli, kdy jsem si tohle pomyslela, mimozemšťan se vznítil a shořel na

hromádku mastného popela. A je to v pytli, pomyslela jsem si. Teď mi už nikdo neuvěří. Nikdo. Nezbylo mi, než se vrátit na autobusovou zastávku, dojet domů a nechat si vše pro sebe.

Autobus mi ujel před nosem a znovu se rozpršelo. Na Zemi přistál mimozemšťan a jediný, kdo o tom ví, jsem já, třináctiletá studentka osmiletého gymnázia, které to nikdo neuvěří. Vztekla jsem nakopla kámen ležící na zastávce.

Profesor Buchar slaví 104. narozeniny! Blahopřejeme!

Ano, je to tak. Jeden z našich největších a nejuznávanějších fyziků a astronomů 20. stol. slaví v tomto roce již 104. narozeniny. V souvislosti s touto událostí chceme poukázat na jeho důležitost v moderních dějinách československé vědy.

V roce 1923 přichází na astronomický ústav jako demonstrátor student přírodovědecké fakulty, Emil

pojmenoval po své matce - Tynka. V roce 1946 byl Buchar jmenován řádným profesorem astronomie a geofyziky a o dva roky později děkanem Vysoké školy speciálních nauk ČVUT Praha, kde byl řadu let vedoucím katedry vyšší geodezie, astronomie a základů geofyziky. Při ustanovení Československé Akademie věd v roce 1952 byl zvolen členem korespondentem a byla mu udělena vědecká hodnost doktora matematicko-fyzikálních věd. Byl také nositelem řady vyznamenání a medailí (Keplerovou, Koperníkovou, Hájkovou) a členem Mezinárodní

U

příležitosti jeho nedožitých stých narozenin nechala bělohorská radnice umístit k rodnému domu profesora Buchara pamětní desku. Starosta Pavel Šubr přečetl přítomným také text, který se vzpomínkou na

kolegu poslal přední český astrofyzik, Jiří Grygar.

Vzpomínkového setkání na člena řady domácích a zahraničních vědeckých institucí byla přítomna i Bucharova dcera, Jarmila Sláčíková s vnučkou. "Pro naši rodinu to bylo příjemné překvapení. Odhalení pamětní desky považujeme za významnou poctu, které se mému tatínkovi v jeho rodišti dostalo," prohlásila Jarmila Sláčíková. Geny po otci se vztahem k přírodním vědám prý zatím nikdo nezdedil. Kosmologii a občasnému pozorování vesmíru se

amatérsky věnoval její manžel.

"Jako výraz uznání jeden z kolegů Emila Buchara A. Mrkos pojmenoval v polovině osmdesátých let novou planetku Buchar, objevenou z hvězdárny na Kletí," doplnila radní bělohorské radnice, Jitka Košťálová.

Buchar. Zabývá se hlavně výpočtem drah planet, dvojhvězd a jejich měřením. Sleduje zákryty hvězd Měsícem, zatmění Slunce. V roce 1925 je na studijním pobytu v Alžíru, kde objevil novou planetku, kterou

astronomické unie. Věnoval se například i pozorování komet a nezávisle objevil kometu 1939 III. Jako první využil pozorování první umělé družice, vypuštěné 4. října 1957 v tehdejším Sovětském svazu, ke zpřesnění zploštění Země.

Chtěl byste i nadále zůstat pedagogem, nebo máte "vysněné" jiné povolání?

V dětství se mi pravda ani nesnilo o tom, že jednou budu pedagogem. Kosmonaut se ze mě nakonec nestal, takže se asi i nadále budu věnovat vzdělávání.

Máte již nějaký nezapomenutelný zážitek?

Nezapomenutelných bude jistě celých deset měsíců školního roku. Neobyčejných zážitků bylo mnoho, těžko teď vyzdvihnout jeden jediný.

Jak se Vám hrála na BIPU role "pacholete" a "malého vodníka"?

Divadlo jsem předtím hrál pouze jednou - jako student na Iyžařském kurzu. Stejně jako tehdy jsem se i na BIPU výborně bavil jak při zkoušení, tak při hře samotné. Dost se improvizovalo a to celému vystoupení dodalo jistý neopakovatelný ráz.

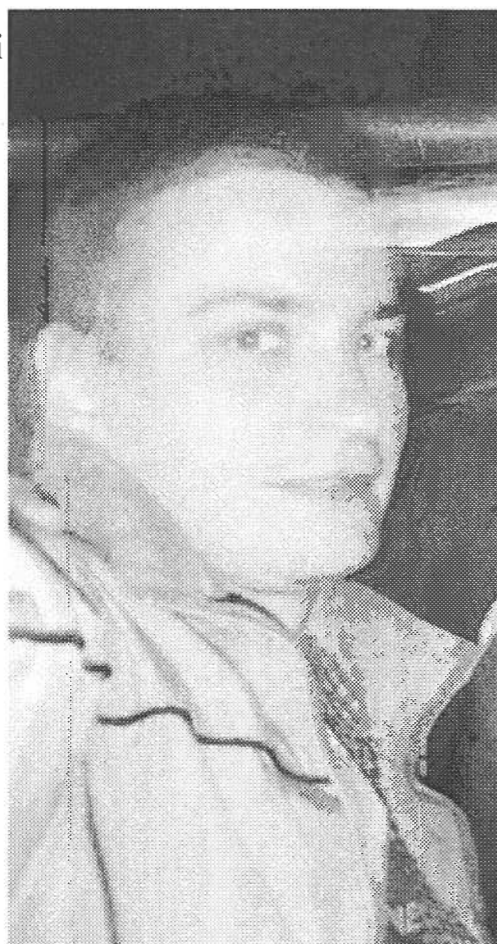
Jak byste ideálně naložil s volným časem?

Spát, číst, projet se na kole, posedět s přáteli někde na terásce. Už se těším na léto a na prázdniny, kdy si všeho hodlám hojně užívat.

Častým tématem v hodinách rétoriky v kv je internet aneb: "Využití a zneužití". Zajímalo by mě, co si o tom myslí odborník

přes informatiku?

O tom už bylo napsáno a řečeno mnoho. Této problematice se věnuji i v jedné části své diplomové práce, ale tím Vás teď nechci nudit.

Počítač plní i funkci zábavy. Hrajete někdy počítačové hry? Jaký typ her a proč?

Na počítačové hry mi poslední dobou moc času nezbyvá, ale i tak si občas nějakou zahraji. Vždy jsem rád hrál strategie (Civilization, Heroes of Might and Magic, Ages of Empires, Jagged Alliance, atd). Je to jistý způsob relaxace. Lepší než koukat na televizi.

Byl jste některými staršími

studenty zahlídnut v Allcatrazu a na Ruprechtických slavnostech. Je tedy na mně, abych se z jejich popudu zeptala, jak se Vám tam líbilo?

V Allcatrazu jsem zatím byl jen dvakrát, vždy na pozvání spolužáka z VŠ, který hraje v liberecké kapele The Vintageband. Pokaždé tam byla výborná atmosféra, ale ta je ostatně na všech jejich koncertech. Ruprechtické slavnosti mě velice mile překvapily. Původně jsem přišel jen na vystoupení výše jmenované kapely, ale nakonec jsem zůstal a poslechl si i ostatní. Hrál se dost pozdě, do noci, ale určitě jsem nelitoval. Připomnělo mi to atmosféru letních hudebních festivalů. O prázdninách určitě na nějaké vyrazím.

Samozřejmě na každé škole kolují o vyučujících nejruznější fámy. Ta o Vás dokonce tvrdí, že máte dítě. Mohl byste se k tomu nějak vyjádřit?

Kdo to povídá? Jak jste na takový nesmysl přišli? Pravda to samozřejmě není. Na potomka začnu myslet až za hodně dlouho. Stačí se někdy o přestávce projít po chodbách školy a myšlenky na vlastní děti se stávají spíše nočními můrami (smích).

Děkuji za rozhovor

Humor...

Postřehy z hodin

prof. Machačný - " Oleje se necítily dobře..."

" Thiokyanatany tvoří sraženinu, která má barvu asi jako kdyby ji nazvracel někdo s tuberkulózou."

Zeměpisná perla - historická památka v Římě - šikmá věž v Pise!

v hodině biologie v septimě - prof. Jansa: "A proč je tento hormon jen ve vrcholu rostliny?" "Protože v kořenu by mu byl k prdu..." dí Z.S. "Zajímavá terminologie," kontruje profesor.

prof. Buchar - Vakuum je vakuum, takže tam těch částic asi moc není.

Perličky ze zeměpisu

prof. Váňa: "Jak můžete do trimestrálního testu namalovat Amazonku od Čukotky napříč Asií, Arabským poloostrovem a Afrikou až do Guinejského zálivu?"

Nejmenovaná studentka: "Chtěla jsem, aby bylo vidět, že je to nejdelší řeka světa!!!"

Smějeme se (v) kvartě:

Gulagy - jsou tábory pro uprchlíky

Ermitáž - je všelidové hlasování, také je tam uchováván Lenin v dobrém stavu
Český masív vznikl při kutnohorském vrásnění

V oktávě:

"Který pták je symbolem And?" "Jo, to vím, racek."

"Co je to BAM?" "No myslím, že černošský náčelník?"

redakce	Přemek Bureš Jaromír Hanzal Hana Hušková Vanda Hutařová Ondřej Jerman Jana Lauermannová Vojta Pavlík Štěpánka Rygálová Lukáš Trněný	Markéta Stuchlíková Milan Váňa
	Hana Brádllová Jiřina Dvořáková	sazba korektura intendant PG náklad vytiskla
do tohoto čísla přispěli		Vojta Pavlík Hana Antonínová- Hegerová Emil Ubias 100 výtisků Agentura Mountain

Omlouváme se za chybu uvedenou v minulém čísle na 5. straně - Profesor Váňa zpívá už po třech rumech!

RED MEAT

do-it-yourself lunchmeat slinky

from the secret files of
Max Cannon

Miláčku...? Boli mě záda a neumím zacházet s tímhle mechanickým křeslem. Jak můžu zvednout nohy?

Zatáhni za boční páku a současně stiskni blikající červený knoflík.

Fajn... Jejda!

Teď, když mám zlomenou páteř, skoro necítím ta bolavá záda.

Dneska jsem vzal bobříku do parku, poněvadž rádo krmí holuby.

Chvilku je krmilo, ale když jsem uvídl, že se jim dělá pěna u zobáku, tak jsem ji odvedl domů.

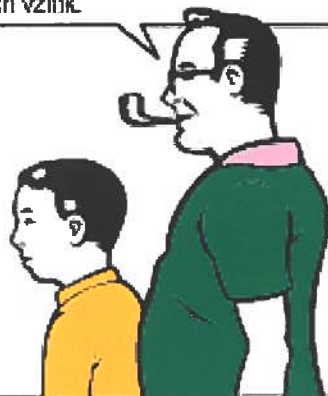
Teda, nevím, co normálně holubi jedí, ale zořmoci soda to asi nebude.

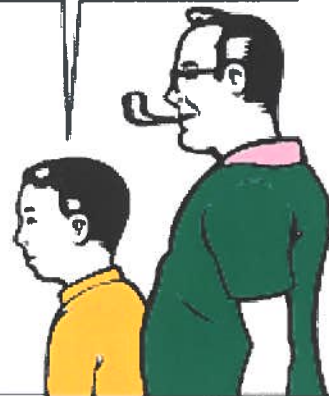
Podívej, synku... Grand Canyon. Okouzlivý pohled. Přisobivé odstíny nachové a modré kontrastují s jemně růžovou zemínou.

Podívej, jak se tvary a textury navzájem prolínají a přetvářejí, když dávají tušit kolik miliónů let bouřlivých geologických změn trval jejich vznik.

Dej mi taky šluka, tati.

Tento časopis vychází za podpory Statutárního města Liberec